

ΔΙΝΟΡΑ

Τὸν εἶχον προσέτι καταδικάσει εἰς πρόστιμον, ὅστις μόλις εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔζη ἔτη τινὰ ἀκόμη· τὸν καταδίκων τοῦτον τῶν γραμμάτων, ὅστις μετὰ μακρὰν ζωὴν φιλολογικῆς ἐργασίας ἡδυνήθη νὰ ζήσῃ ἀνευ δοκιμασιῶν, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι θὰ τῷ ἀνῆκον αἰωνίως αἱ πενιχραὶ οἰκονομίαι του!

Ἡ Δινόρα εὗρισκεν ἀδίκων καὶ μωρὰν ἐν ταυτῷ τὴν καταδίκην, ἥτις, δόξατοι ὁ Θεὸς, ὡς ἐστοχάζετο, δὲν ἦτο τελειωτική. Μετὰ νύκτα σκληρὰς ἀγρυπνίας, ἐν τῇ μοναξίᾳ τοῦ ἐνδiciaτῆματός της, ἡ νῆα κόρη εὗρίσκετο ὀρθία ἀπὸ βαθείας αὐγῆς, βεβαία ὅτι ὁ κ. Σαντεναὶ θὰ ἀπῆντα εἰς τὴν χθεσινὴν ἐπιστολὴν της. Ὅλον τὸ πρῶτ' διῆλθεν ἀναμένουσα τὴν ἀπάντησιν καὶ ἀναγινώσκουσα καὶ σημειοῦσα ὑπ' ὀλολυγμῶν ἢ ὑπ' ὀργῆς, τὴν περίληψιν τῆς δίκης. Τὸ μεσημέρι, μετ' ἐπιμόνους προσπαθείας τῆς Βικτορίνας, ἡ Δινόρα ἐκάθησεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔφαγε βιαστικά. Ἐβιάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν, νὰ ἴδῃ, ἂν ἡδύνατο, καὶ ἐμιλήσῃ πρὸς τὸν πατέρα της. Τοῦ λοιποῦ θὰ τὸ ἔκαμνε συχνὰ τὸ ταξιδεῖν τῆς φυλακῆς. Πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς ζωῆς της ἡδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκείνον, θὰ τὸ ἔδιδε ἐτόιμ' νὰ μερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὰ δεσμὰ του ἀν' ἐπετρέπετο.

Ἐν τούτῳ ἀνέμεινε μίαν στιγμὴν ἀκόμη, ἐλπίζουσα πάντοτε τὴν ἔλευσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί. Θὰ εἶχεν ἀναγνώσει πλέον ὅ,τι τοῦ ἔγραφε χθές. Ἀλλ' ὁ καιρὸς παρήρχετο, ἡ Δινόρα ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἀλλὰ πρὸ τῆς θύρας τῶν φυλακῶν ἐσταμάτησε πρὸ ἐμποδίου, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε προῖδει. Δὲν βλέπουν τόσον εὐκολὰ τοὺς φυλακισμένους.

«Ἐχετε ἄδειαν ;»

«Ὁχι, δὲν εἶχεν. Ἦρχετο ἐκεῖ ἀπλούστατα ὑπὸ σκληρὰς ἀνάγκης νὰ πηδῇ εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ γέροντος καὶ νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι, ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, εἶχε τὴν κόρην του, ἡ ὁποία τοῦ ἀπέμεινεν. Ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη ἁδείας πρὸς τοῦτο. Ἡδύναντο νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς καθειργμένους αἱ οἰκογένειαι τῶν τριῶν τῆς ἐβδομάδος.

«— Δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ γράψετε. Θὰ σᾶς ἀποκριθῶν !»

— Ἀλλὰ σήμερον . . .

— Ὡ ! σήμερον, ἡδύνατον ! . . .

— Ἀλλὰ εἶνε ὁ πατέρας μου· ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα μου !

Ἡ Δινόρα ἔπρεπε νὰ ἴδῃ εἰς τὸ ἐλαφρῶς εἰρωνικὸν μειδίαμα τοῦ φύλακος, πρὸς τὸν ὅποιον ὠμίλει, ὅτι καὶ αὐὶ πατέρες» εἰς τὴν φυλακὴν ἦσαν φυλακισμένοι, καθὼς οἱ ἄλλοι. Δὲν ἦτο ἡ μόνη κόρη ἥτις ἤρχετο ἐκεῖ μετὰ δακρύων νὰ παρακαλέσῃ.

— Γράψατε, σᾶς λέγω, γράψατε !

Νὰ γράψῃ ! καθὼς καὶ εἰς τὸν κύριον Σαντεναί ! Νὰ περιμένη ἀκόμη μίαν ἀπάντησιν καὶ νὰ αἰσθάνηται τὸν καιρὸν παρερχόμενον ἐν φρικῶδει λήθῃ ! Τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο μία ζητιάννα. Μόνη, ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου αὐτοῦ ὠκεανοῦ, ναυαγὸς καὶ, ἐν τῷ πατάγῳ τοῦ ὄχλου, τίς θὰ ἤκουε τώρα τὰς ἱκεσίας της ; Ἐκώφευεν, ἐκείνος, ὁ πρίγγιψ ! Δὲν θὰ ἀπῆντα !

Εἶχε τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην ! Ἡ Δινόρα κατέπι-

πτεν ἀπὸ τὰ ὕψη ἐνὸς ὄνειρου. Ἀλλ' εἶχεν ἀναγνώσει τάχα τὴν ἐπιστολὴν ; Εὗρίσκετο εἰς Παρίσιους ; Ἐὰν ἐτόλμα, ἤθελε παρουσιασθῇ εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Σαντεναί.

Τούλάχιστον ἐπέτυχε τὴν ἄδειαν νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα της. Θὰ εὗρίσκετο πάλιν πρὸ αὐτοῦ, ἡδύνατο νὰ τοῦ ἐμιλήσῃ. Ὅταν ἐπανεῖδον κατὰ πρῶτον ἀλλήλας αἱ δύο ἐκείναι ὑπάρξεις διὰ μέσου τοῦ κυγκλιδωτοῦ περιφράγματος τοῦ ἐμιλητηρίου, ἦτον ἡ στιγμὴ ἐκείνη θλιβερά, σπαρακτική. Ἡ κόρη διεκρίνεν ἐν τῷ σκίῳ φωτι πολὺν καὶ καταβεβλημένην μορφήν. Ἡθέλησε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, καὶ τὸ κενὸν, εἶδος τι τάφρου μέσῳ τῶν δύο, τὴν ἐμπόδιζε. Τότε παρηγορεῖτο ἐκφέρουσα εὐέλπιδας λόγους διὰ μέσου τῶν κυγκλιδῶν, καὶ ἀκούουσα τὴν ραγισμένην φωνὴν τοῦ ἀτυχοῦς, λέγουσαν :

— Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι ἀθῶος ! Δὲν ἔχεις νὰ κοκκινίξῃς γιὰ μένα ! Ὁ Βερνιὼν εἶναι ὁ ἄχρειος. Ἐγὼ δὲν ἤξευρα . . . ἤμουν πολὺ ἀγαθός, πολὺ ζῶν. Ἀ ! κουτὲ, κουτὲ ! Ναί.

Ἐπανήρχετο νὰ τὸν βλέπῃ κατὰ τὰς τεταγμένας ἡμέρας, πορευομένη πρὸς τὴν φυλακὴν, ὡς πρὸς ἀποδῆμιαν εἰς εἶδός τι νεκροταφείου. Ἐβιάζετο, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐξίτηι ἀπὸ τὸν Βικτορίνην νὰ κατασκευάσῃ κανὲν γλύκισμα, τὸ ὅποιον ἤθελε κατορθώσει νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φερῶ. Πρὸς τί ; Δὲν ἔτρωγε πλέον, δὲν εἶχεν ὀρεξιν. Μόνον μίαν σκέψιν εἶχε : νὰ συντάξῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀποφάσεως. Ὁ δικηγόρος του τοῦ εἶπεν ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ εὗρισκε δικαιοσύνην.

— Εἶμαι βεβαία περὶ αὐτοῦ ! ἀπεκρίνετο ἡ Δινόρα.

Εἰσερχομένη εἰς τὴν φυλακὴν ἡσθάνετο, δύσπνοιαν ἐκ τῆς θερμῆς καὶ συμπεπυκνωμένης ἀτμοσφαιράς, ἥτις συνέσφιγγε τοὺς κροτάφους της, μόλις δὲ ἡ βαρεῖα θύρα πλήρης ὑπερμεγέθων καρφίων ἡνοίγετο, ὑπὸ τὰ περίεργα καὶ σκιωπτικά βλήματα τῶν ἐν τῇ φρουρᾷ στρατιωτῶν, ἢ τῶν καθημένων ἐπὶ τῶν κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου βάθρων, ἡσθάνετο ἀγωνίαν ἐφιάλτου· ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὴν σκοτεινὴν, τὴν σκυθρωπὴν καὶ φρικώδη εἰκόνα ζοφεροῦ ὄνειρου. Διήρχετο τετράγωνον αὐλὴν τῆς ὁποίας αἱ ὑψηλαὶ κιγκλίδες ὡς βασανιστήρια ἐνετυπούντο εἰς τὸ πνεῦμά της. Κισσὸς κονιορτώδης ἀνείρπε κατὰ μῆκος τοῦ ἐνδiciaτῆματος τοῦ διευθυντοῦ καὶ περιέστεφε μελαγχολικῶς τὰ παράθυρα. Μεμονωμένοι δὲ πασχάλοι, δεσμώτιδες καὶ εἰρωνες, ἐπέχυνον ἐπὶ τῆς ὀλοφύχρου ἐκείνης αὐλῆς εἰρωνικὸν τι μειδίαμα, διανοιόυσαι τὰ ἄνθη τῶν ἐν τῇ εἰρκτῇ.

Ἡ Δινόρα παρουσίαζεν εἰς τὸ γραφεῖον τὴν ἐγγράφον ἁδειάν της, ἡ ὁποία τὴν εἰσήγεν κατὰ Κυριακὴν, Τρίτην καὶ Πέμπτην εἰς τὸ κοινὸν ἐντευκτήριον, ἐνῷ τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰσήγετο εἰς τὸ ἰδιαίτερον ἐντευκτήριον, τὸ ὅποιον δὲν διέφερε τοῦ πρώτου εἰμῇ καθ' ὅσον ἐκείτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἀντὶ τοῦ ἰσογείου καὶ ὅτι αἱ κιγκλίδες αἵτινες τὴν ἀπεχώριζον τοῦ πατρὸς της ὡς ἀπὸ ἀγρίου ζώου, δὲν ἦσαν ἡνωμένοι διὰ δικτυωτοῦ. Ἐκεῖ ἡ Δινόρα ἡδύνατο νὰ πλησιάζῃ περισσότερον τὸν δυστυχῆ καὶ τεθλιμμένον ἐκείνον γέροντα, τοῦ ὁποίου καθ' ἡμέραν παρετῆρε τὴν κεφαλὴν φαλακροτέραν καὶ τὸ σῶμα μᾶλλον κεκυρτωμένον ἐντὸς τοῦ τετραγώνου καὶ στενοῦ, ὡς ἐξαγορευτήριον, κλωδοῦ του. Ἐκάθητο ἀπέναντί του, ἐπὶ κινητοῦ ξυλίνου θρανίου ἐρυθρόχρου ὡς τὸ ἱκρίωμα τῆς λαίμητόμου, καὶ προσκολλῶσα τὴν ὠχρὰν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν ψυχρῶν σιδηρῶν κιγκλιδῶν προσεπάθει νὰ φθάσῃ διὰ τῶν ἄκρων τῶν χειλέων της, τὴν ἀδεξίως ἐξυρισμένην παρεῖαν τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, ὅπου ἐρόφα ἐνίοτε τὸ παχὺ δάκρυ ὅπερ ἔρρεε ἀπὸ τὰ ἐρυθρὰ ἐκ τῆς αὐπνίας βλέφαρά του ἐπὶ τῆς φαιᾶς αὐτοῦ γενειάδος.